

Konečně namítá stížnost, že skutková podstata nebyla náležitým způsobem zjištěna, ježto Mg. Ph. M. v kritickou dobu od 8. do 9. hodiny dopoledne v den 26. listopadu 1929 se zdržoval v pokoji pro spaní, náležejícím k lékárně, a že zvonkem, k němuž bylo vedení umístěno u vchodu do lékárny, mohl snadno býti přivolán. V řízení správním okolnost tato, ač st-l o tom nabízel důkazy, nebyla zjištěna, v čemž st-l spatřuje vadnost řízení.

Námitku tuto shledal nss důvodnou. Již v odvolání uplatňoval st-l, že Mg. Ph. M. mohl ze svého pokoje na spaní snadno býti přivolán zvonkem, k němuž vedení bylo umístěno u vchodu do lékárny. Žal. úřad však se námitkou touto, o níž st-l nabízel důkaz výsledkem Mg. Ph. M., vůbec nezabýval a na ni nereagoval. Nedostatek tento zakládá podstatnou vadu řízení.

Č. 9784.

Samospráva obecní. — Zdravotnictví: * »Kupcem« ve smyslu dvor. dekretu z 23. března 1798 č. 4764 o obchodní taxě v českých lázeňských městech rozuměti jest i obchodní společnost.

(Nález ze dne 31. března 1932 č. 8611/31.)

Věc: Firma S. U. v Karlových Varech proti okresnímu úřadu v Karlových Varech o obchodní taxu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lčino z výměru městské rady v Karlových Varech z 18. července 1928, jímž byla jí na základě dekretu dvorní kanceláře z 23. března 1798 č. 4764 a zák. z 27. října 1868 č. 38 z. z. čes. na sezonu 1928 předepsána obchodní taxa obnosem 100 Kč týdně, počínaje dnem 25. dubna 1928. Při tom vycházel žal. úřad z těchto důvodů: »Jde o firmu, která je od r. 1919 v obchodním rejstříku krajského soudu v Chebu zapsána a je vlastníci domu čp. . . v Karlových Varech. Z těchto okolností v odvolání uvedených, dovozuje st-lka, že nejde o cizí firmu, cizího obchodníka, nýbrž o takového, jenž má bydliště a hlavní sídlo v Karlových Varech, a proto obchodní taxě nepodléhá. Tato dedukce jest nesprávná. Neboť firma má sice svůj tuzemský hlavní závod v Karlových Varech, avšak mateřský dům a skutečné centrum působení této právnické osoby, t. j. firmy, je ve Vídni, kde se obchod také provozuje po celý rok a není otevřen jen, jako v Karlových Varech, po dobu sezony. Dlužno ještě poukázat na to, že při zavedení obchodní taxy dekretem dvorní kanceláře z 23. března 1798 a zákonem z 27. října 1868 č. 38 z. z., byla směrodatnou snaha, jednak zabezpečiti obci příjem od takových osob, které pobírají užitek z činnosti provozované během příznivé doby výdělečné, které však tíhu životních poměrů během daleko největší části roku za nepříznivých poměrů v obci na sebe neberou a tudíž ke všeobecnému hospodářskému životu v obci právě během nepříznivé doby ničím nepřispívají a výdělek dosažený během příznivé doby v jiných obcích hospodářsky účinně vydávají, jednak živnostníkům, kteří trvale v obci bydlí, zde

působí a v hospodářském životě zde zůstávají činnými a užitečnými, poskytnouti jakousi ochranu proti konkurenci tím citelnější, ježto těží jen z výhodné doby výdělkové.»

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Dekret dvorní kanceláře z 23. března 1798 č. 4764, jenž tvoří právní podklad pro předpis obchodného, stanoví: »Od cizích kupců, dostavujících se do města Karlových Varů během lázeňského období, včetně těch, kteří tu mají sice právo měšťanské, ale nemají tu vlastního domu, nýbrž se v Karlových Varech zdržují jen v lázeňském období, může býti požadován vyšší tržní poplatek.« Tato právní norma chce podrobiti zvláštnímu tržnímu poplatku (obchodnému) osoby, které provozují v lázeňském místě své obchody jen v sezoně a patří k »cizím kupcům«. Vzhledem k tomu, že v době vydání této normy společenské útvary neměly v hospodářském životě zvláštního významu, hledí její dikce, pokud jde o určení, koho jest považovati za »kupce cizího«, hlavně na osoby fysické. Poněvadž však jde o předpis, jímž byl zaveden zvláštní poplatek pro všechny »cizí kupce«, kteří neobchodují v lázeňském místě po celý rok, není důvodu, aby z dávkové povinnosti byly vyloučeny obchodní společnosti. Nelze se však při určení, co jest považovati za cizí společnost, prostě držeti toho, co dekret praví o osobách fysických, nýbrž nutno z povahy útvarů společenských a z úmyslu dekretu, podrobiti zvláštnímu poplatku kupce, kteří nejsou domácí, vyvoditi ony znaky, jež činí společnost ve smyslu dekretu v lázeňském místě kupcem cizím.

První předpoklad pro předpis obchodného je, jak již uvedeno, aby společnost provozovala v lázeňském místě své obchody jen v lázeňské sezoně. Za cizí lze takovouto společnost považovati jen, když se její obchodní činnost neobmezuje pouze na toto lázeňské místo, nýbrž provozuje-li společnost vedle toho své obchody ještě na místě jiném. Záleží pak na tom, kde provozuje společnost svou hlavní a kde svou vedlejší činnost.

Pro posouzení této otázky mohla by ovšem míti význam okolnost, kde má podle obch. rejstříku svůj hlavní závod. Z této okolnosti nelze však nic vyvozovati, jde-li o společnost, která provozuje podnik i v cizozemsku, a má-li hlavní závod tam a vedle toho také v zdejší lázeňském místě. Tím, že obchodní společnost, která měla dřívější své sídlo v cizině, určí místo svého zdejšího dřívějšího vedlejšího závodu za místo závodu hlavního, samo o sobě ještě nevzniká společenský útvar hospodářsky odlišný od společnosti původní. Záleží jediné na tom, jde-li skutečně o týž hospodářský útvar společenský a provozuje-li v cizině svou hlavní obchodní činnost. Pro onu otázku nebude rozhodným pouze totožnost společníků, nýbrž i předmět a způsob provozování. Pro otázku druhou jest pak směrodatným, je-li středisko obchodování společnosti v cizozemsku čili nic, zvláště je-li tam společné vedení, ústřední správa, společná účárna, kontrola, celoroční provoz atd.

Zal. úřad vycházel v podstatě z téhož názoru, když vyslovil, že stěžující si firma má v Karlových Varech svůj tuzemský hlavní závod, avšak skutečné středisko její činnosti jest ve Vídni, kde se obchod provozuje po celý rok, kdežto obchod v Karlových Varech jest otevřen jen po dobu sezony. — — — — —